

[Alvilda Larsen.]

sådan skattepolitik. Vi kan gå ind for de små lettelser, der foreslås på visse områder. Vi var sidst modstandere af, at f. eks. et almindeligt armbåndsurs skulle beskattes, og vi kan derfor godkende, at man nu sætter grænsen op på dette punkt. Hvad selskabslokaleskatten angår, finder vi ikke den foreslåede ændring tilstrækkelig. Vi vendte os sidste gang, da vi behandlede dette forslag, mod denne skat ud fra den betragtning, at det her igen drejer sig om at beskatte den mindrebemidlede del af befolkningen. At det er rigtigt, bekræfter jo bl. a. det, som det ærede medlem hr. Aksel Møller udtalte her i dag. Det var med en særlig varme, det ærede medlem omtalte denne skat, og det er udtryk for, at den i hvert fald ikke rammer de konservative vælgere, men rammer de små arbejderfamilier, der bor i små lejligheder, og som ved barnedåb, konfirmation og andre familiefester har brug for større lokaler og derfor benytter sig af lejede selskabslokaler. Det skal de altså ikke have lov til, de skal beskattes, når dette sker. Vi går som sagt ind for de bittesmå lettelser, der er at finde i disse forslag. Jeg synes f. eks., at når der endelig overhovedet skal tales om lettelser, burde man også have ladet lettelserne omfatte den fuldkomne latterlige isskat; den højt-ærede finansminister synes at omfatte denne med særlig varme, idet han stadigvæk opretholder den.

Mit parti vil og kan ikke medvirke til gennemførelsen af disse love. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen sagde i sin tale før, at der ikke fandtes muligheder for noget andet, derfor måtte man også fra socialdemokratiets side gå med til dette forslag. Det er ikke rigtigt, at det kun er, fordi mulighederne for en anden politik mangler. Jeg vil vove at påstå, at det mere skorter på viljen. Jeg tillader mig at tvivle på socialdemokratiets opfattelse, at det kun er mulighederne, det skorter på, og jeg gør det, fordi jeg har set andre forslag fremlagt her i det høje ting, hvor der var muligheder for at få noget gennemført, men hvor man opgav uden sværdslag. Vi så det ved de små jordloves gennemførelse og behandling her i tinget. Der var et flertal for at få dem gennemført i den gode form, men ikke desto mindre blev de forringet. Man kunne måske også tillade sig at henvise til 21 års valgsretsalderen. Der var vel flertal for den i det høje ting, men også dette program punkt blev opgivet af socialdemokratiet.

Vi vil ikke medvirke til gennemførelsen

af de love, vi behandler her i dag, og vi er dermed i overensstemmelse med vor tidligere stilling til disse love. Vi befinder os yderligere også i bedste overensstemmelse med det synspunkt, socialdemokratiet havde angående disse love i 1946 og 1947, og vi befinder os i bedste overensstemmelse med det socialdemokratiske principielle synspunkt, der er nedlagt i „Fremtidens Danmark“.

Viggo Starcke: De tre love, som er til forhandling og forlængelse her, handler om et område, som vi jo ikke er tilhængere af. Oprindeligt har socialdemokratiet været en meget stærk modstander af den indirekte beskatning. Det synes, at denne iver for at komme væk fra den indirekte beskatning er svundet noget med årene. I begyndelsen af århundredet var samtlige skatter til stat, amter og kommuner ca. 120 mill. kr.; i dag ligger alene de indirekte skatter oppe på det tidobelte beløb, mellem 1 og 1½ milliard kroner. Og der er det ved disse indirekte skatter, at de med hovedvægten hviler på den ganske jævne befolkning og derfor er udemokratiske og uretfærdige.

Der findes i de foreliggende lovforslag ganske enkelte tilløb til forbedringer, til nedsættelser, f. eks. hvor det drejer sig om guld, sølv, ure og pelsværk, men det er så bitte små forandringer; som den højt-ærede finansminister selv siger, er de af ringe finansiell betydning. Man må sige, at man af så ung og så handlekraftig en minister havde ventet en større og friskere indsats på dette område. Nedsættelsen af pelskatten fra 15 pct. til igen at være 10 pct. vil jo næppe have nogen videre effektiv virkning, denne afgift vil alligevel nærme sig den prohibitive beskatning. Vi synes, at man ganske roligt kunne afvikle denne lovgivning, ligesom man kunne være gået meget stærkt frem i en lang række andre tilfælde. Den højt-ærede finansminister udtalte i sin forelæggelsestale, at han ikke havde fundet det forsvarligt at gå til en nedsættelse af de øvrige toldsats, men at han i stedet foretrak at foretage en nedsættelse af indtægtsskatten for de små og jævne indtægter, da det ville virke som en lettelse som helhed. Nu er der det ved det, at den indirekte beskatning betales i forvejen væsentligt af de små og jævne indtægter, for det er et meget lille fåtal af rige mennesker, for hvem den indirekte beskatning overhovedet spiller en rolle, hvorimod den netop for de små og jævne indtægter er det, som er lige ved at få deres budgetter til at